

שפת אמת פרשת תזריע (תרמ"א)

"ב"ה פ' תזריע מצורע במד' אחור וקדם כו' זכה א"ל אתה קדמת לא זכה א"ל יתוש קדמך. פי' כי הוא הפלא באדם שכולל נשמת אלקי בגשמיות הגוף כמ"ש הרמ"א בא"ח סי' ו' פי' ומפליא לעשות שקשר הנשמה הרוחניות במעשה גשמי. וע"ז נאמר עושה נפלאות. ובבחי' הנשמה קדם אדם לכל מ"ב כמ"ש חז"ל בראשית בשביל ישראל שנק' ראשית. ורוח אלקים מרחפת דרשו על מלך המשיח שהוא הנשמה כללית של בני"י. ולכן כפי הזדככות החומר לבטלו אל הנשמה שתהי' הנשמה מאירה בגוף. אז א"ל אתה קדמת כו'. ואם ח"ו להיפוך נקרא רק ע"ש הגוף. והגוף של האדם למטה מכולם. והטעם מאחר שהאדם הוא הכלי שיעלו כל הברואים על ידו לכן הוכרח להיות נכלל מכל מיני חומריות שבעולם. ולא עוד שהאדם א"י לתקן עצמו בשלימות עד שיתקן מקודם כל החומריות התלויים בו. והכל כדי שיהי' מוכרח האדם לתקנם. לכן גם בכלל לא יכלו בני"י לתקן עצמם בשלימות עד לעתיד שיהיו מתוקנים כל הברואים בכח בני"י. זה ענין אמרם אף תורתו נתפרשה אחר תורת בהמה כו'. וכמ"ש במ"א מזה. וגם קילוסו אחר קילוס כל הבריא. פי' שהאדם הוא המברר כבוד שמו ית' בעולם. והוא צריך לעורר כל הבריא. וע"ז נאמר ע"ז יצרתי לי שהם עיקר הצורה להעולם. תהלתי הוא כלל הבריא כמ"ש ולכבודי בראתיו זה הם מבררים. ח"ש תהלתי יספרו. ואמת כי אין להשיג גדולת הבורא ית' כמ"ש לגדולתו אין חקר. רק כפי מה שמבררין כבודו ית' הנמצא בכלל הבריא של מעשה בראשית כך זוכין אח"כ להשיג גם מה שלמעלה. ח"ש קילוסו עולה באחרונה. זה ענין ב' הברכות של קודם ק"ש. על מ"ב ועל קדושת התורה שניתן רק לבני"י כמ"ש במ"א באורך. וב' מיני התחדשות אלו מתחדשין בכל יום כמ"ש מחדש בטובו כו' ובני"י צריכין לברר זאת בכל יום:

במד' ע"פ ונתתי נגע צרעת כו' ע"פ מ"ש אך טוב כו' אלקים לברי לבב כו'. הענין הוא שהוא הבטחה גדולה לאותן שרוצין לברר לבבם אליו ית' והקב"ה חפץ לטהר אותם ולא אותם בלבד רק גם מקומות מושבותיהם כדי שיהיו טהורים כדאיתא בזוה"ק שבבית שהי' בו טומאת סט"א בא בו הנגע ע"ש. לכן זה רק לבני"י שנק' אדם. ועל הרשעים נאמר עם אדם לא ינוגעו כו' לכן ענקתמו גאווה. פי' לא זאת שהם בעני גאווה רק עוד מתפארים בגבהות שלהם. כי טח עיניהם מראות השלימות האמיתית. כמ"ש יצא מחלב עינימו כמ"ש השוחד יעור כו'. אבל אותן הצדיקים שמשתוקקים להיות ברי לבב שמחים ביסורים כדי לבוא אל הענוה. כי בודאי אין הענוה ביד האדם להיות עניו. הרי מצינו אחר כל טהרת המצורע עץ ארז ואזוב כ' רש"י שישפיל עצמו ויתכפר לו כו'. א"כ מיד ישפיל עצמו. ולמה לו כל אלה העבודות. רק שא"י לזכות לענוה. ובאה מטהרת הלב. ולאשר בני"י רוצין באמת להבטל רק אליו ית' כמ"ש מי לי בשמים ועמך לא חפצתי כו'. לכן הש"י הודיע להם הדרכים להשיג הטהרה והביטול אליו ית'. ואיתא כי ע"י הנגעים הרויחו המטמוניות כו'. הענין הוא כמ"ש מה רב טובך אשר צפנת כו'. ועיקר הגניזה והטמנה היא בדבר ההיפוך. לכן ע"י בירורים של עוה"ז זוכין לטוב הגנז. וכמ"ש לעיל שע"י תורת בהמה באין אח"כ לתורת האדם. וכן הוא בתיקון המידות שע"ז ניתקן ימי הספירה לברר המידות להטותם אל הש"י ע"ז זוכין להדעת. אם כי הדעת למעלה מהמידות. ועיקר הטהרה צריך להיות במידות שהם נטבעין בגוף ונפש. אבל הדעת והשכל א"צ כ"כ בירור. עכ"ז אין זוכין להדעת רק ע"י בירור המידות כנ"ל. כי הוא ק"ו ממידות הרשעים. שע"י המידות רעות ומעשים רעים שלהם מאבדין הדעת כמ"ש יצא מחלב עינימו עברו משכיות לבב. מכ"ש מדה טובה מרובה ע"י תיקון המידות ומעשים זוכין לחכמה ודעת. ולכן כל הסתרות שיש לכל עובד ה'. הם יסורין של אהבה למצוא המטמוניות. וע"ז כ' אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה אז תבין יראת ה' כו'. עכ"ז זה הדרך נעשה

ע"י החטאים הקודמים. דהנה הפסוק תולה הנגעים בעור. ע"פ מ"ש ויעש ה"א לאדם כו' כתנות עור. ובמד' כתנות אור כו'. כידוע שע"י החטא הוצרך להתלבש בלבוש הגס משכא דחויא. שמשם יש כל הגשמיות. שמקודם הי' רוחני כמ"ש לעתיד. וכמו שהיו בני"י מוכנים להיות במתן תורה. ולכן במרע"ה כ' קרן עור פניו. שתיקן כל זה העור. עד שהאיר באספקלריא המאירה. ואנחנו לא נשארנו בזו המדרגה. לכן חזרו הנגעים כמ"ש במד' שע"י החטא חזרו למומים ע"ש. וידוע ג"כ שיש בעור נקבים נקבים להודיע שיש ביכולת האור להעביר קליפות הללו. רק ע"י החטאים מסתתמין אותן הנקבים והחושך יכסה ארץ. וזה נגע צרעת סגירו. ולכן ניתן הטהרה לאהרן הכהן ובניו שהוא הי' המתקן חטא העגל כנ"ל:

בפסוק והזרתם את בני"י מטומאתם. הוא ג"כ לשון נזר ועטרה. כי כשזוכין בני"י לפרוש מן הטומאה בהיותם בעוה"ז תוך הטומאות הוא שבח גדול להם. לכן כ' ישראל אשר בכ אתפאר. הגם כי כמה שרפים עומדים ממעל לו:"